

ת"פ 19652/11/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אדוארד משיחייב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19652-11-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' משיחייב
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה פרנקל (שיפמן) ליאורה

משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

אדוארד משיחייב

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי של הנאשם מעבירת האיומים מחמת הספק.

אני מורה על הרשעתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על פי סעיף 380 לחוק.

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

בעובדות כתב האישום נטען כי בתאריך 29.02.16 בשעה 01:15 או בסמוך לכך, ברחוב שלמה המלך הסיע הנאשם את ד פ (להלן: "המתלונן") במסגרת הסעת עובדים.

בנסיבות המתוארות, העיר המתלונן לנאשם על כך שלא עצר להעלאת עובד אחר.

בתגובה למתואר, תקף הנאשם את המתלונן בכך שחבט בפניו ב-4 מכות אגרופ ומיד לאחר מכן איים באומרו שיודע היכן מתגורר המתלונן ושיהרוג אותו ואת כל משפחתו של המתלונן.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן חבלות בדמות נפיחות, שפשופים ושריטות בפנים ובשפה התחתונה.

במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין וללא הסכמתו, גרם לו לחבלות של ממש ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו שלו ושל אחרים בכוונה להפחידו או להקניטו.

עמוד 1

מענה הנאשם:

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

טען כי במועד הנקוב בכתב באישום הסיע את המתלונן ברכבו ביחד עם אחרים.

טען כי המתלונן תקף אותו בעודו נוהג. הוא היה חגור בחגורת בטיחות ומשכך לא יכול היה לחבוט במתלונן.

טען כי הוא נחבל בארוע וקיים לכך תיעוד רפואי.

טען כי עומדת לו טענה של הגנה עצמית בנסיבות בהן הוא הותקף ע"י המתלונן.

ראיות התביעה:

בפתח הדברים אני מציינת כי דברי העדים בחלקם הארי הובאו בלשון בה השתמשו העדים.

1. המתלונן מר ד פ

המתלונן מסר כי במועד הארוע הוא עבד באיירפורט סיטי בנתב"ג, בשעות הלילה. הוא מתגורר ברמלה והוא היה מגיע למקום עבודתו בהסעה שיצאה בשעה 00.45.

הנאשם היה נהג ההסעות והוא היה הראשון שעולה על ההסעה.

חבר לעבודה התקשר אליו ואמר לו שהוא בתחנה, בנקודת האיסוף בלוד, אולם בעת שהגיעו לתחנה החבר הנ"ל לא היה בתחנה, לדבריו האדם היה בצד השני.

המתלונן בקש מהנהג להמתין, מסר שאמר לנהג שזו פרנסתו של אותו אדם, ובקש שיעזור לו להגיע לעבודה. הנהג אמר שלא מעניין אותו, ונסע.

עוד אמר לו שאם הוא רוצה שירד, וקילל אותו.

טען כי הנהג עצר את הרכב אחרי התחנה, אמר לו לרדת וקילל אותו. כשאמר לנהג "איפה אני אלך בשעות האלה", הנהג השיב שזה לא מעניינו.

מסר כי הוא הלך לקדמת הרכב, הנהג עצר את הרכב בצד, הוא ביקש מהנהג לבצע פניית פרסה ולקחת את העובד. הנהג קילל אותו. הוא רצה לרדת מהרכב והנהג נתן לו בוקס בלחי (עמ'6).

מסר שבעת שהנהג תקף אותו הרכב היה בעצירה, הנהג עצר, הוריד את החגורה, ואמר "תרד עכשיו, בוא תצא בחוץ כאילו רוצה להרוג אותי..." (עמ' 6). הוא פחד אבל לא ירד. הנהג אמר שלא יקח אותו, הנוסעים ניסו לדבר על לבו שלא יעשה בלגן. לבסוף הוא הלך לרדת והנהג נתן לו שלוש ארבע מכות אגרופ.

מסר כי הוא הרים את ידיו בצורת צלב על מנת להגן על עצמו (עמ' 7), ידיו היו באזור חזהו, אולם הנהג המשיך להכותו, ולשאלה מה הוא עשה, השיב " אני רציתי להחזיק את הידיים שלו, וזהו" (עמ' 7 שורה 4). בהמשך ירדו למטה והנאשם התחיל כאילו להרביץ, כך בלשונו (עמ' 7). אמר שכשירדו מהרכב אמר לו אני יודע איפה אתה גר, אני מרביץ לכולם. לאחר ריענון זכרונו אמר "אני מרביץ את כל המשפחה, אני יודע איפה אתה גר" (עמ' 7 שורה 11).

באשר למצבו הגופני ואם פנה לרופא, נשאל והשיב שנלקח לעזרה ראשונה בעבודה, בדיקתו תועדה במסמך ת/1. מסר כי בהמשך לאחר שלושה ארבעה ימים לא היה לו כח לקום, כאבו לו השיניים והצוואר, הוא פנה לאספ הרופא והממצאים תועדו בתעודה הרפואית, המסמך שסומן כ-ת/2.

נשאל והשיב כי קיבל מכות בפנים, בלחי שמאל ובשפה התחתונה. נשאל והשיב כי חבלותיו תועדו ביום הארוע בתצלומים, התצלומים הוגשו וסומנו כ-ת/3 (עמ' 7).

באשר לגרסת הנאשם לפיה הוא תקף את הנאשם, שלל את הדברים. טען כי אין באפשרותו להרביץ, יש לו ברזל ביד, כך בלשונו (עמ' 8). טען כי עד עכשיו הוא לא עובד. אחרי הארוע לא עבד חודש, ויש לו אישור מקופת החולים שהוא לא יכול היה לעבוד. כאבה לו היד מההגנה שעשה, יצא לו דם והשיניים זזו (עמ' 8 שורות 18-19).

בהמשך נשאל והשיב כי בשל הארוע לא עבד כחודשיים. טען כי לא הרביץ לנאשם וכי לא היו לנאשם סימנים אחר הארוע.

חרף התצלומים שהוצגו לפניו המתעדים את חבלות הנאשם, דבק בגרסתו לפיה פני הנאשם היו ללא סימנים (עמ' 9).

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב כי הרכב הינו מונית שהסיעה מידי יום כעשרה אנשים, פתח היציאה מהמונית מצוי בסמוך למושב הנהג, בצד ימין. כמו כן בתוך המונית מעבר, והנהג פותח את דלת המונית עם ידית.

באשר לרקע לארוע, נאמר לעד כי באמרתו במשטרה טען כי הנהג "פספס" תחנה, בעוד בעדותו מסר גרסה שונה. זאת ועוד, חבריו מסרו במשטרה כי הוא בקש מהנהג לחכות לנוסע. העד השיב כי אכן ביקש מהנהג לחכות הואיל ושוחח עם הנוסע בטלפון, הוסיף כי הנוסע היה בצד השני של הכביש, וכולם ראו. טען כי הנהג לא המתין כשתי דקות כנדרש ולא עצר בתחנה (עמ' 10).

נשאל ואישר כי ביקש מהנהג לבצע פניית פרסה. נשאל והשיב כי ישב בצד ימין באמצע הרכב, במרוחק מהנהג (עמ' 11 שורה 8).

אישר כי הוא לא קם ממקום מושבו בעת שביקש מהנהג לבצע פניית פרסה. אישר שבאמרתו במשטרה מסר כי הנהג ישר קפץ עליו ונתן לו בוקס.

נשאל ואישר שבאמרתו הנוספת, ובמהלך עדותו בבית המשפט, טען שאת הבוקס קיבל לאחר שהחלו להתווכח ולאחר שהנהג אמר לו לרדת מהרכב. טען שהבוקס ניתן בעת שהלך ליציאה, על יד מושב הנהג, והנהג פתח את החגורה. בעת שהנהג פתח את הדלת הוא נתן לו שלושה ארבעה בוקסים (עמ' 11 סיפא), עוד בטרם הספיק לרדת (עמ' 12 רישא).

נשאל האם הארוע ארע בעת שרצה לרדת, ולפני שהנהג שחרר את החגורה, הוא עמד בכניסה לרכב ליד הנהג ובמקום לרדת, המתין שיקרה משהו?

השיב שהיו דיבורים והנהג נתן בוקס, והוא עשה הגנה וכמה שנית אח"כ ירד, כך בלשונו (עמ' 12 שורות 7-11).

נשאל והשיב שלא נתן לנהג מכות, רק הגן על עצמו בצורת X עם שתי ידיו.

נשאל ואישר כי תפס את ידי הנהג. נאמר לעד שהנהג נחבל ויש תיעוד רפואי, וכן חבלותיו של הנהג תועדו בתצלומים שהוצגו לפניו, השיב שלא היה כלום, וכל ששת, חמשת הנוסעים ראו שלא היה כלום.

נשאל מי צילם את תמונותיו ומתי צולמו, השיב שהתמונות צולמו בליל הארוע על ידו ועל ידי חבריו.

נשאל כיצד במוצג ת/3 הוא לבוש בחולצה אחרת, השיב שהתמונות צולמו גם בביתו (עמ' 13) באותו היום. לשאלה מדוע התמונות נמסרו למשטרה בחלוקף חודשיים, השיב שלא ידע כי עליו למוסרן עד שפנו אליו.

נשאל כיצד לא התלונן במשטרה על חבלות באף ובידיים, ובזמן אמת כשהשוטר ציין את חבלותיו, השוטר ציין שריטות באזור השפה ולחי שמאל, השיב שפניו היו נפוחות, והיו לו שריטות על האף (עמ' 14 סיפא).

2. מר נואל ניסים דניאל

העד עבד במועד הארוע בטרמינל 3 ונסע בהסעה במהלכה ארע הארוע.

מסר כי הנהג לא עצר בתחנה, המתלונן אמר לו לעצור, התעורר ויכוח ובלשון העד, "הוא צריך לצאת ד ונתן לו בוקס קודם הנהג..." (עמ' 16), בהמשך מסר כי היה חושך ובלגן, והמתלונן הגן על עצמו וירד לו דם מהפנים. הדגים בתנועת X כיצד המתלונן הגן על עצמו.

נשאל והשיב כי הארוע ארע בלוד. הרכב היה בעצירה, ד היה צריך לצאת, היו דיבורים. עת נתבקש להבהיר מה היה נוסח הדיבורים, השיב כי הדיבורים היו בנוסח למה לא עצר לו, הוא היה בתחנה והשני אמר לא היה.

נשאל אם שמע מה אמר הנאשם למתלונן, השיב ששניהם היו עצבנים והנהג אמר "אני אראה לך"

(עמ' 17). נשאל כיצד הסתיים הארוע השיב, בסוף היתה הסעה אחרת והם הלכו למשטרה ופתחו תיק "כי היה דם בפרצוף וצילמו תמונות" (עמ' 17 שורות 10, 11). לשאלתה מי צילם התמונות, השיב שהחברים צילמו, לא זכר מי צילם, אפשרי שגם הוא צילם.

טען מיוזמתו כי מה שכתב זו אמת, והוא לא שינה את דעתו (עמ' 17 שורות 13, 14).

נשאל כמה מכות נתן הנאשם למתלונן והשיב שאינו זוכר, אחת, שתיים, אבל "היה מכה חזק", כך בלשונו (עמ' 17 שורה 16).

עת נשאל מה אמר הנאשם לד, השיב בשנית שאמר אני אראה לך, כך נכתב באמרתו שהוצגה לפניו לצורך רענון זכרונו. בהמשך נשאל פעם נוספת, ופעם נוספת רוענון זכרונו, והשיב לאחר קריאת המסמך כי אמר "אני אראה לך, אני אהרוג אותך אחר כך" (עמ' 17 שורה 26).

נאמר לעד כי הנאשם טוען שד הרביץ לו, העד השיב: "כן בהגנה עצמית".

נשאל והשיב שלא ראה מאומה בפניו של הנאשם. נאמר לעד כי הארוע ארע בלילה, משכך כיצד ראה שלא ארע מאומה לנהג, השיב "היינו בחוץ, בחוץ היה חושך קצת אבל לא ראו שום דבר" (עמ' 18 שורה 6).

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב כי הבחור עמד בתחנה והנהג לא עצר, ובעקבות האמור היו חילופי דברים, צעקות וקללות. גם ד קילל.

מיוזמתו עת נשאל אם זכר היטב עת מסר עדות במשטרה, השיב "אני זכרתי וגם היה חושך, ומה שרשמתי בעדות אין שינוי" (עמ' 18).

נאמר לעד כי באמרתו מסר שאחרי שהנהג לא אסף את האדם, וד שאל מדוע לא אספו, קם הנהג ונתן לד מספר בוקסים בפנים, העד הנהן בחיוב (עמ' 18 סיפא 19 רישא).

נשאל אם הנהג עצר את הרכב והלך אחורה, השיב בשלילה. הבהיר כי הנהג פתח החגורה כשד יצא ונתן לו בוקס. הנהג היה כמעט בישיבה, היה חושך, עם זאת הוא ראה דם על פניו של ד. ד רק התגונן, הוא לא ראה שהרביץ, היה חושך. ד רק עשה הגנה עצמית, כך בלשון העד.

טען כי לא ראה דם על פני הנהג, רק על פניו של ד. הוא לא ראה שקרה לנהג דבר מה כי היה חושך (עמ' 19 שורה 32).

עת נאמר לעד שבמשטרה ראו על פניו של ד רק שריטות, השיב שד שטף את פניו.

נשאל היכן ישב ברכב, השיב שמאחור. נשאל אם ראה את תחילת הארוע, השיב שהיה חושך. עם זאת הוסיף שכולם ראו את הנהג מתחיל קודם, לרבות הוא.

נשאל אם ראה שהנהג קפץ על ד, השיב שלא קפץ, נתן לו בוקס עם היד, אחד, שניים.

נשאל ואישר שהנהג איים על ד באופן שאמר לו "אני אראה לך ברמלה אני אהרוג אותך" (עמ' 20 שורות 17-18).

נשאל והשיב שגם ד קילל, עם זאת לגרסתו ד עשה הגנה. נשאל ואישר שד בגין שתי מכות היה בחופשת מחלה כשלושה חודשים וטען כי היו אלה מכות חזקות.

3. העד מר סולומון אבסקר

העד במועד הארוע עבד בנתב"ג ונסע ברכב ההסעות עת ארע הארוע.

עת נשאל מה ארע, השיב שהנהג לא עצר. הוסיף כי הנהג ראה את הבן אדם, הם אמרו לו לעצור, כל נוסעי הרכב צעקו לו לעצור, והנהג אמר שהוא לא עוצר, האדם לא בתחנה.

טען כי ד אמר לנהג, תעצור, אמר לנהג שהנהג ראה את האדם. הנהג לא עצר. היו דיבורים, פתאום ובלשונו "עמד

מהכסא וד הרים את הידיים לפני גופו (מדגים תנועה של X לפני הגוף) גם היה חושך" (עמ' 22 שורות 6, 7).

נשאל מה הנהג עשה, השיב שהנהג פתח את החגורה, עמד מהכסא, כך בלשונו, היו כמעט מכות, הם לא ראו מה הנהג עשה כי היה חושך, הם ראו שד עשה תנועה של X לפני גופו, ולד היה דם על הפנים באזור הפה. עת נשאל ממה היה לו דם השיב "ממכות או ציפורניים יכול להיות" (עמ' 22 שורה 19). נשאל והשיב שבאמרתו מסר כפי שמסר בעדותו (עמ' 22 שורות 23 - 32).

הוצגה לעד אמרתו, והעד אישר כי זו חתימתו על גבי אמרתו (עמ' 22 סיפא, עמ' 23 רישא).

רוענן זכרונו מאמרתו, שם מסר כי הנהג נתן בוקסים לד וירד לו דם מהפנים. השיב שדם ירד, בוקסים לא ראה, היה חושך (עמ' 23). הובהרה השאלה לעד מספר פעמים, מדוע במשטרה מסר כי ראה בוקסים, העד השיב שהיו תמונות (עמ' 24). כשנשאל פעמים נוספות אם ראה שהנהג נתן לד בוקס, השיב "איך היה לו דם איך יצא דם? עד שירדנו מהסעה ראינו באור דם" (עמ' 24).

זכרונו של העד רוענן פעם נוספת, והעד השיב כי ראה דם על פני ד וכי ד שם את ידיו בצורת X (עמ' 26).

לבקשת המאשימה הוכרז העד כעד עויין, קבעתי כי אמרתו, המוצג שסומן כ-4/ת, תתקבל כראיה בכפוף להגשתה כחוק (עמ' 27).

בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ המאשימה אישר כי בעת מסירת אמרתו במשטרה זכר טוב את שארע (עמ' 28). אישר שאמר שהיו בוקסים, לד ירד דם והוא הגן על עצמו. אישר שלא שיקר במשטרה. עת נשאל בשלישית אם ראה מכות, השיב בחיוב (עמ' 28 שורות 29 - 30). כשנשאל מדוע התקשה להשיב, טען כי הוא מתרגש.

לשאלתי מה תנועת היד שראה שהנהג עשה, השיב "שרט אותו בשתי הידיים" (עמ' 29 שורות 8 - 13).

נשאל על ידי ב"כ המאשימה מדוע בבית המשפט אומר שריטות בעוד במשטרה אמר בוקסים, עוד נאמר לו שאם לא היה רואה בוקסים לא היה מוסר באמרתו, העד שתק (עמ' 30 שורות 18-16).

בהמשך טען כי ראה דם על פניו של ד וראה את ד עושה תנועה של X. לשאלה אם זה מה שראה השיב בשתיקה.

לשאלה אם שמע מה אמר הנהג לד, השיב שנרדם קצת. בהמשך מסר "לא נרדמתי. הייתי קצת ככה, חצי לילה" (עמ' 31 שורה 4). את התיבה "קצת ככה" הבהיר כי חצי לילה לא הרגיש את התאים בראשו (עמ' 31).

אמר כי ירדו ליד הדואר של לוד, ראה דם על פני ד, ומיוזמתו, מבלי שנשאל, טען כי לא ראה דם על פני הנהג.

נשאל אם זוכר מה אמר הנהג לד, השיב שאמר לו אני מחפש אותך ברמלה. כאילו איום (עמ' 32 שורה 1).

נשאל אם גרסתו של הנהג לפיה ד התקיף אותו ראשון היא הנכונה, ושתק. טען כי ישן, שמע צעקות וראה את ד עושה תנועת איקס עם ידיו. טען כי נמנם. לשאלה מה הדבר הראשון שראה, השיב כי "היו ככה דיבורים ביניהם, ד הלך רחוק כאשר את ידיו עשה בצורה של איקס לפני גופו" (עמ' 32).

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם אישר שכולם אמרו לנהג לעצור, ומסר כי שמע צעקות, התעורר וראה את האדם

מהחלון. אישר שהנהג לא רצה לחזור ושמע צעקות. אישר שבחקירתו במשטרה מסר כי הנהג קם פתאום והתחיל להכות. אישר שקודם הנהג עצר, ואמר לד לרדת מהרכב.

נשאל אם גרסתו במשטרה לפיה עת ד בא לרדת מהרכב ופתאום הנהג קפץ עליו, היא הנכונה, ושתק (עמ' 33 שורות 9 - 11). אישר שאולי היו שריטות עם הציפורניים (עמ' 31 שורות 12 - 14).

נשאל והשיב שישב בשורה הראשונה מימין. היה ממש ליד הדלת. עם זאת טען כי לא ראה כיצד החל הארוע, טען כי נמנם, התעורר אחרי הצעקות (עמ' 33).

אישר שמכיר את העד נואל, הם למדו ביחד ואף היו שותפים בעבר לדירה.

טען כי לא הפריד בין הנאשם לד, תפס אותם, כך בלשונו (עמ' 35), אחר הפריד.

נשאל ואישר כי כשמפרידים, מפרידים בין שני צדדים שהולכים מכות (עמ' 35 שורות 20 - 25).

טען כי לא ראה סימן על הנהג. אישר עת הוצגו לפניו תצלומים של הנהג כי גם הנהג הוכה (עמ' 36 רישא). אישר שלא שמע את הנהג מאיים בנוסח שיהרוג אותו או יפגע בבני משפחתו (עמ' 36 שורות 10 - 11).

בחקירה חוזרת נשאל אם ראה שהמתלונן הרביץ לנאשם והשיב "יש פה תמונה, ראיתי תמונה". נשאל בשנית, תחילה שתק ובהמשך השיב "לפי התמונה הוא הרביץ לו".

לשאלתי אישר שהוא יודע שד הרביץ לנאשם על פי התמונה ת/3 (עמ' 36 שורות 15 - 24).

מוצגי התביעה:

המוצג ת/1- אישור ביקור על שם המתלונן במרפאת נתב"ג מיום 29.02.16 בשעה 04:29.

בסיבת הפניה נרשם: "חתך בלחי שמאל".

בטענות המטופל נרשם: "לדבריו/ה במהלך העבודה, בנסיעה לנתב"ג, הותקף ע"י אחד העובדים. חתך ופגיעה בלסת התחתונה. מתלונן על כאבים".

למסמך צורפה תעודה נוספת מיום 29.2.16 בשעה 12.51.29.

בתלונות/סיבת הפניה נרשם: "אחרי קטטה בעבודה, קיבל מכה בפנים ובכף יש ימין כאבי ראש מאתמול, דימום מהשפה לסרוגין".

במצאים נרשם: "נפיחות, שפשוף בכמה מקומות בשפה התחתונה, שריטות ושפשוף בפנים משמאל".

הומלץ לטפל בקרח לפנים ל-24 שעות לסרוגין ואנלגטיקה (משככי כאבים) לפי הצורך.

המוצג ת/2- תעודת חדר מיון על שם המתלונן מהמרכז הרפואי "אסף הרופא" מיום 03.03.16 בשעה 11.12.

בסיבת הפניה נרשם: "חבלה באף לפני 4 ימים".

בהמשך בסיבת הפניה נרשם: "לדבריו 4 ימים לפני פניתו נחבל בפנים באף ויד ימין. מתלונן על סחרחורת מדי פעם...".

בסיכום הביקור בדיון וסיכום הקבלה נרשם: "4 ימים לאחר חבלת פנים ואף ואמה ימין. בבדיקה ללא חוסר נוירולוגי. ללא מצוקה נשימתית. יציב המודינמית. נבדק עי רופא אאג. צילום אמה ימין- מצב לאחר קבוע. ללא ממצא חדש".

בסיכום הייעוץ רופא אף אוזן גרון שצורף לסיכום הביקור בתוכן הייעוץ נרשם בין היתר: "...לפני 4 ימים נחבל באף דימם מהאף.

בבדיקתו: סטייה של האף לימין בחלק הסחוס, ללא מדרגת עצם ללא קרפיטציות בריוסקופיה קדמית סטיית מחיצה קשה לימין ללא המטומה במחיצה.

לסיכום עיוות של המחיצה ככל הנראה כתוצאה מהמכה, אין מקום לרדוקציה, ללא קושי בנשימה אפית או הפרעה פונקציונלית אחרת".

המוצג ת/3- תצלומי המתלונן אשר צולמו ע"י החוקרת ענבל אגמון ביום הארוע

בתצלום נצפית חבלה בפניו של המתלונן בלחי שמאל ובשפתו של המתלונן.

יצוין כי לא נצפית חבלה באפו של המתלונן.

נרשם על המוצג ראה מזכר שיחה עם המתלונן ענבל אגמון. - 11.9.16- לציין כי המזכר לא הוגש כראיה.

המוצג ת/4- אמרת העד סולומון אבסקר מיום 29.02.16 בשעה 02:51 שנגבתה ע"י החוקר אבי מירוב

העד עובד בבטחון נתב"ג. ביום הארוע הנאשם אסף אותו מלוד לכיוון נתב"ג.

מסר כי המתלונן אמר לנאשם שהוא לא אסף עובד מהתחנה האחרונה ואמר לו לחזור לקחתו, ואז פתאום, כך בלשונו, הנהג נתן בוקסים למתלונן וירד למתלונן דם מפניו.

המתלונן הגן על עצמו "ואולי גם החזיר לו מכות בחזרה".

מסר כי הם הפרידו בין הניצים וירדו מול הדואר. הגיע למקום אחראי המשמרת שלהם מר ישראל הללי אשר הזמין את מנהל חברת ההסעות "בל". מסר כי הוזמן רכב אחר על מנת לקחתם למקום העבודה.

נשאל והשיב כי הנאשם תקף את המתלונן הואיל והוא התעצבן מכך שאמרו לו מה לעשות ומשכך נתן למתלונן בוקסים, כך בלשונו.

נשאל והשיב כי הוא מכיר את הנהג, קרי, את הנאשם, הוא נהג קבוע וכי כל הזמן הוא רב ומקלל את העובדים. עת נשאל האם שמע שהנאשם קילל את המתלונן והשיב "כן הוא אמר לו לד שהוא יחפש אותו ברמלה עד שימצא אותו".

המוצג ת/5- אמרת הנאשם מיום 02.03.16 בשעה 14:27 שנגבתה ע"י החוקר ליאור פולק

הנאשם הוחשד בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

הודעו לנאשם זכויותיו.

הנאשם מסר שהמתלונן התחיל.

מסר כי האדם נהג להתמתין בתחנה הראשונה או בשניה. בתחנה הראשונה לא היה איש ולא נאמר לו מאומה, ובתחנה השניה גם לא היה איש. בתחנה השניה המתלונן החל לקלל, אמר לו לחזור בחזרה והוא סרב. מסר כי אם אדם לא בתחנה המשמעות היא שהוא ישן ואין זמן להעירו להתמתין לו.

טען כי המתלונן החל לקלל את אביו ואמו והשתולל מכיוון שלא חזר לאסוף את חברו. משכך הוא עצר את הרכב ואמר לו שאינו מוכן להסיעו. המתלונן קם והתחיל לקלל והוא, הנאשם, משכך אליו יד, כך בלשונו, וביקשו שיפסיק לקלל ואז המתלונן הרביץ לו.

מסר כי הוא היה חגור בחגורת בטיחות, המתלונן תקף אותו בפניו והוא לא הצליח לשחרר את חגורת הבטיחות ולקום. לכשהצליח לשחרר החגורה ולקום, הוא נתן למתלונן "שני מכות שהוא ירגע" (גליון 2 ש' 12) והמתלונן נרגע.

הוא התקשר למנהלו. המנהל הגיע למקום והוא אמר לו שאינו מסוגל לעבוד והוא זקוק לטיפול רפואי.

שלל שאיים על המתלונן.

מסר כי הבעיה היתה שהמתלונן השתולל ברכב וקילל אותו ואת הוריו. מסר כי הוא עובד עם אותם אנשים מזה כשנה ומעולם לא היתה תלונה אודותיו.

נשאל והשיב כי ברכב בעת הארוע נסעו כארבעה או חמישה נוסעים.

נאמר לנאשם כי בעת שהסיע את המתלונן והמתלונן ביקשו לחזור לאסוף נוסע נוסף, הוא, הנאשם, תקף את המתלונן בכך שנתן לו ארבעה, חמישה בוקסים לפנים ופצע את המתלונן. הנאשם השיב כי זה לא נכון.

כשנשאל מה נכון השיב כי נכון שהמתלונן קיללו הואיל וסרב לחזור לקחת את חברו ונכון שהוא משכך עליו יד, כך בלשונו, וביקשו להפסיק לקלל. מסר כי היא חגור ומשכך לא קם.

נשאל מה כוונתו באומרו "משכתי אליו יד", והשיב: "שעצרתי ופתחתי דלת אמרתי לו תצא מהרכב אני לא רוצה להסיע אותך, ואז הוא קם מהמקום והמשיך לקלל, אז אני פשוט משכתי אליו יד בלי לחשוב להרביץ לעצור אותו שהוא יספיק

לקלל. ואז אני קיבלתי מכות בראש כשאני הייתי חגור בכסא" (גליון 3 ש' 41-43).

נאמר לנאשם כי מתיק החקירה עולה שהוא תקף את המתלונן בכך שנתן לו בוקסים לפניו בתוך הרכב, הנאשם השיב כי לאחר שהוא קיבל הרבה מכות כשישב והיה חגור, הוא הצליח לשחרר את החגורה, קם ונתן למתלונן שתי מכות כדי שהוא ירגע והוא נרגע (גליון 3 ש' 47-48).

נשאל והשיב כי נתן למתלונן שתי מכות בגוף ובפנים (גליון 3 ש' 50), לא זוכר.

עת נתבקש לספק הסבר לפציעת המתלונן, השיב: "זה מה שעשיתי זה לא מה, קמית ונתתי 2 או 3 מכות שירגע אחרת הוא היה הורג אותי שם, אני רוצה להוסיף שהוא בן אדם אכזרי ובלתי רחמנות (גליון 3 ש' 52-53).

שלל שלאחר שתקף את המתלונן איים עליו באומרו שהוא יודע היכן הוא גר וכי יהרוג אותו, יגיע לביתו ויהרוג את משפחתו (גליון 3 ש' 56). דבק בגרסתו גם לאחר שנאמר לו שהיו עדים לאיום (גליון 3 ש' 58).

שלל שדיבר אודות מקום מגורי המתלונן. שלל שתקף ואיים על המתלונן גם בנסיבות בהן נאמר שיש צילום המתעד את הארוע.

נשאל מדוע שהמתלונן יתקוף אותו כפי שהוא טוען, והשיב: "בגלל שאולי לא לקחתי חבר שלו, ובגלל שביקשתי לצאת ולא הסכמתי להסיע אותו" (גליון 3 ש' 65).

הביע הסכמתו לעריכת עימות עם המתלונן.

נאמר לנאשם כי הוא תקף את המתלונן והוא החל בארוע והוא שלל הדברים.

בהמשך עת נאמר לו שהוא תקף את המתלונן לראשונה ואז המתלונן תקף אותו, השיב: "אני שוב פעם אומר אולי בגלל שמשכתי אליו יד כדי לעצור אותו ולעצור את האיום שלו והייתי בישיבה חגור, רק שיפסיק לאיים ולקלל, ולא חשבתי להרביץ אות או משהו אחר" (גליון 3 ש' 74-75).

הנאשם נשאל שוב מהי כוונתו באומרו שהוא משך אליו יד, והשיב כי רצה לעצור את המתלונן עם היד ולבקש שיפסיק לקלל ואז הוא החל לקבל מכות בראש (גליון 4 ש' 78,79).

נשאל האם נגע עם ידו בזמן שמשך יד אל המתלונן והשיב בחיוב וכי עצר אותו (גליון 4 ש' 81).

כשנשאל למה עצר אותו, השיב שעצר אותו כדי לבקש שיפסיק לקלל אותו ואת הוריו (גליון 4 ש' 83).

בהמשך נשאל אם המתלונן ישב באמצע כגרסתו, הכיזד הוא נגע בו, השיב שהוא עצר, פתח את הדלת ואמר למתלונן לרדת, שאינו רוצה להסיעו. בדרך ליציאה, המתלונן המשיך לקלל ולאיים אז לפני היציאה הוא, קרי, הנאשם, עצר אותו וביקש שיפסיק לאיים ולקלל (גליון 4 ש' 85-86).

נשאל מדוע הוא עצר את הרכבו השיב בגלל שהוא התחיל להשתולל. לשאלה איך הוא השתולל השיב כי הוא קילל אותו ואת הוריו (גליון 4 ש' 90,92).

המוצג ת/6- מזכר מאת ליאור פולק מיום 04.05.16 שעניינו צירוף תמונות של המתלונן לתיק החקירה

מהמזכר עולה כי רעיית המתלונן שלחה למייל האישי שלו, לבקשתו, שתי תמונות של המתלונן.

עורך המזכר הדפיס התמונות וצרפם לתיק החקירה.

התמונות סומנו כמוצגים ת/7 ו-ת/8.

בתצלומים נצפית חבלה מסוג שריטה על הלחי וחבלה בשפתיים בשפה התחתונה.

ראיות ההגנה:

בפתח הדברים אני מציינת כי דברי העד הובאו בחלקם הארי בלשונו.

הנאשם מר משחייב

הנאשם מסר כי הוא עובד 12 שנה כנהג הסעות. בחברה הנוכחית עובד כשבע שנים.

כשנה הוא עבד באיסוף ופיזור האנשים באותו המסלול.

ביום הארוע הבחור לא היה בתחנה והוא עבר את התחנה באפס קמ"ש. פתאום התעורר ד והתחיל לצעוק כי הוא שכח אדם, שהוא לא מסתכל. השיב לו הנאשם כי הסתכל, ולא היה האדם בתחנה. ד החל להשתולל, לקלל וצעק עליו שיעשה סבוב פרסה. השיב שהוא לא יעשה סיבוב פרסה.

טען כי ד לא היה רשאי לעצור את הרכב, והוא אמר לד שאם הוא עשה משהו לא ראוי, שד יתקשר למנהל והיה בידי ד להתקשר למנהל.

ד אמר לו "תראה מה אני אעשה לך, תעשה פרסה, קילל אותי ואת אבא שלי. אני לא קמתי. אמרתי לו אם אתה לא תשתוק מחר אתה משלם את זה דרך המשרד" (עמ' 20 שורות 26 - 27). טען כי בתחנה הבאה היה אמור לעלות האחראי על המשמרת. הוא אמר לד שאם האחראי יורה לו לעשות סיבוב פרסה, הוא יפרסס. ד לא קיבל את דבריו, ומשכך אמר לו שאם הוא לא יפסיק לקלל או להשתולל, הוא יעצור את הרכב. ד אמר לו שהוא יעצור את הרכב מאחר והוא רוצה לצאת מהרכב ולא רוצה לנסוע.

הוא עצר את הרכב, פתח את הדלת ובלשונו "לא הסתכלתי עליו אפילו, לא רציתי להסתכל עליו פתחתי את הדלת והסתכלתי ופתאום ביציאה הוא נתן לי אגרוף בראש" (עמ' 40 סיפא, עמ' 41 רישא). בהמשך מסר כי ד רצה לתת לו אגרוף פעם נוספת. הוא דחף את ד בישבן הואיל והיה חגור. טען כי הוא לא הרביץ לד בעת שהוא היה בישיבה, הוא דחף אותו לאחר שד נתן לו מכת אגרוף. לאחר שדחף אותו לדבריו ד החל לתת לו מכות אגרופים על הפנים, ובלשונו "אני סגרתי את הפנים עם יד שהאגרוף לא יגיע לי לפנים, עם האגרוף הוא שבר לי את האצבע" (עמ' 41 שורות 5, 6).

טען כי בקושי הוא הצליח לשחרר את החגורה, הוא דחף את ד והצליח לקום והחזיר לו כמה אגרופים. הוא יכול היה

לברוח אבל לא רצה להשאיר את הרכב דלוק עם אדם שאיבד שליטה.

ברכב היו מספר אנשים. טען כי הוא ניסה הכל על מנת למנוע את הריב (עמ' 41 שורות 7 - 9).

נשאל והשיב שהדלת נפתחת מצד ימין עם ידית מיוחדת שנמצאת אצלו. המתלונן ישב באמצע הרכב, הוא ישן, ופתאום התעורר והתחיל לצעוק שהיה בן אדם, אולם לא היה אף אחד.

מסר כי הוא מסייע את אותם האנשים כשנה ומכיר כל אחד. כל בוקר הוא מקבל רשימת נוסעים. בעל הבית אמר לו לתת עשר דקות הזדמנות על מנת שיגיעו להסעה, ולא לחזור ולחכות. ההזדמנות שעליו לתת היא בתחילת האיסוף אשר מתחיל באחת בלילה. בתחנות עצמן אין עליו לחכות (עמ' 42 רישא).

נשאל לגבי אמרתו במשטרה, שם מסר שהוא משך אליו יד ונשאל להבהיר את דבריו. הנאשם הבהיר "משכתי אחרי שהוא נתן לי אגרוף, אני פשוט לא קמתי ועם היד שלי דחפתי אותו" (עמ' 42 שורות 11, 12). נשאל כמה אגרופים קיבל והשיב שלא ספר, אולי עשר, עד שהצליח לקום, כי היה חגור. נשאל והשיב שהוא לא איים כלל על ד, הוא אמר לו שהוא ישלם את זה דרך המשרד (עמ' 42 שורה 25).

נשאל והשיב שהוא הלך באותו יום לבית החולים. כשהם ירדו מהרכב הוא הציע לנסוע לתחנת המשטרה אולם הנוסעים לא רצו.

כשהמתלונן שמע שהוא בדרך לבית החולים, על מנת להגן על עצמו, הוא לקח את חבריו למשטרה (עמ' 43). טען כי למחרת הוא נחקר והחוקר צילם אותו. התצלום נ/1 צולם על ידי החוקר יומיים לאחר הארוע. באותו ערב הוא זב דם משפתיו. טען כי אם מסתכלים על תצלומיו לא ניתן לומר שהמתלונן לא הכה אותו.

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב שהוא אמר לד שאם הוא עשה משהו לא נכון שד יתקשר למשרד, וגם אמר לו שבתחנה הבאה עולה אחראי המשמרת, ואם אחראי המשמרת יורה לו לעשות פנית פרסה, הוא יעשה פרסה.

אישר שד החל לקלל ולאיים. באשר לנוסח האיומים נשאל והשיב שהוא אינו זוכר אבל הוא זוכר שהוא אמר לו "כלב", אמר לו "תשלם על זה", וחרף האמור הוא לא קם.

נשאל אם בשלב הנ"ל ד החל להשתולל, לקלל אותו, איים עליו ואמר שהוא לא רוצה לנסוע אתו ורוצה לצאת מהרכב, ובשל האמור הוא עצר את הרכב, והשיב בחיוב (עמ' 44 רישא). נשאל והשיב שבשלב הנ"ל הוא עד היה חגור.

נאמר לעד שבאמרתו במשטרה מסר כי הוא זה שהורה לד לצאת מהרכב ואמר לו שהוא לא רוצה להסיע אותו, ובשלב הנ"ל ד החל להשתולל וקם. הנאשם שלל את הדברים ואמר שאמר לד שאם הוא לא יפסיק להשתולל הוא יעצור את הרכב וד לא יסע אתם, ואז ד אמר 'תעצור אני לא רוצה לנסוע' ואז הוא עצר (עמ' 44 שורות 12 - 16).

נשאל ואישר שד בעת שהלך לכיוון היציאה מהרכב, נתן לו מכת אגרוף (עמ' 44 שורות 17, 18). נשאל ואישר שהוא שלח אליו יד (עמ' 44 שורות 25, 26). נשאל אם הכוונה בדבריו שהוא שלח אליו יד שהוא דחף את ד, ואישר את הדברים. טען כי הוא שלח אל ד יד כי ד רצה להכותו פעם נוספת (עמ' 44 שורות 25 - 28). נשאל והשיב שמהדחיפה לא ארע מאומה כי הוא היה בישיבה (עמ' 44). הוא דחף את ד על מנת שלא יתן לו אגרוף נוסף ואז ד הכניס לו ובלשונו "עוד אגרוף ועוד אגרוף" עד שהוא קם (עמ' 45 רישא).

נשאל אם הוא הגן על ידו עם יד ימין והשיב בחיוב. השיב בחיוב גם לשאלה אם הוא קיבל מכה ביד מד, ובלשונו "הוא נתן מכה, שתיים, שלוש, אז אני סגרתי רציתי לקום שחררתי ואני רוצה לקום ולא יכול כי הוא מכניס ומכניס. דחפתי אותו החזרתי לו מכות, לא זוכר כמה. אני לא שיקרתי" (עמ' 44 שורות 8-9).

נשאל והשיב שאינו זוכר היכן הוא הכה את המתלונן היות והיה חושך. נשאל אם אפשרי שהחבלות בפניו של המתלונן היו כתוצאה מהמכות, והשיב שאפשרי, יכול להיות (עמ' 45 שורות 11-14). נשאל אם הוא ראה דם על המתלונן והשיב שלא שם לב, לא ראה דם. נשאל אם הוא ראה בפניו של המתלונן שגרם לו חבלות, השיב שהיה חושך והוא לא הסתכל עליו אפילו. נשאל אם הוא נתן למתלונן שתי מכות בפנים והשיב כמה מכות על מנת להגן על עצמו והוסיף כדלקמן "מה אני צריך לברוח ולהשאיר לו את הרכב דלוק?" (עמ' 45 שורה 29).

נשאל והשיב כי בדיעבד הוא לא הצליח להגן על עצמו הואיל והמתלונן תפס אותו ונתן לו עוד מכות אגרופים גם לאחר שהוא קם (עמ' 45 סיפא, עמ' 46 רישא). נשאל והשיב כי הארוע האלים ארע בתוך האוטו ובלשונו "אחר כך העובדים הם הורידו אותו ממני, אמרו די תפסיק, ואז הוא נרגע" (עמ' 46 שורות 9, 10). מסר כי הוא יצא מחוץ לרכב והתקשר לבעל הבית אשר הגיע בחלוף חמש דקות.

נשאל מדוע בחקירתו אמר "הצלחתי לקום נתתי לו שתי מכות שהוא ירגע אז הוא באמת נרגע", שלל את הדברים, השיב שהמתלונן נרגע רק לאחר שהורידו אותו ממנו. טען כי הוא אמר בחקירתו שהוא נתן למתלונן כמה מכות שירגע, אבל הוא לא נרגע, הוא תפס אותו פעם נוספת (עמ' 46).

בסוף הארוע הגיע הבוס ואמר שהוא יקח אותו לביתו והוא רצה ללכת למשטרה אולם האחרים לא רצו (עמ' 47 רישא). נשאל מדוע הוא לא הלך למשטרה אם מישהו תקף אותו, והשיב שהוא רצה להתלונן במשרד. נשאל והשיב שהוא התלונן במשרד, ומלכתחילה הוא אמר שהוא אמר "מחר אני אטפל בו דרך המשרד".

נשאל כיצד ידע המתלונן שהוא בדרך לבית חולים ולקח את חבריו להגן על עצמו, השיב שאחד מהחברים התקשר אליו ושאל אותו איך אתה, והוא אמר לו שהוא בדרך לבית חולים.

נשאל מה קרה לאצבע שלו, השיב שהתנפחה והיא עדין עקומה. נשאל אם היה לו שבר והשיב שהוא חושב שהיה שבר (עמ' 47).

מוצגי ההגנה:

המוצג נ/1- אסופת תצלומים של הנאשם וכף ידו.

בשניים מהתצלומים נצפית כף יד ועליה חבלות.

בשלושה מהתצלומים נפצה הנאשם כשבשפתיו ובפניו חבלות.

המוצג נ/2- תעודת חדר מיון על שם הנאשם מהמרכז הרפואי אסף הרופא מיום 29.02.16 בשעה 02:46. וכן סיכום ביקור רפואי מיום 2.3.16 מקופת חולים מכבי.

בסיבת הפניה נרשם: "לדבריו נחבל ממכות בפנים, בכף יד ימין + זרת ימין.

בהמשך המסמך בסיבת הפניה נרשם: "...נחבל בפנים חבלות בפנים ללא איבוד הכרה, הקאה אחת, חבלה בזרת ימין".

בבדיקה הגופנית נרשם: "...רגישות בזרת מצד ימין סימני חבלה בפנים".

במכתב סיכום ייעוץ אורטופדי שצורף לתעודת חדר המיון, בתוכן הייעוץ נרשם: "...בבדיקתו- נפיחות באזור בסיס האצבע, ללא אודם ניכר, אצבע נמצאת בכיפוף 30 מעלות, מתקשה ליישר או לכופף, תחושה שמורה, דפקים פריפריים נמושים היטב.

בצילומים ללא עדות לשבר או פריקה".

בתעודה הרפואית מיום 02.03.16 מטעם קופת החולים בעניינו של הנאשם, בסיבת הפניה נרשם כי "היה מעורב בקטטה בעבודה, קיבל מכות בפנים ובכף יד ימין, היה במיון, בצילום רנטגן ללא חריג. לציין, בפנים, באזור השפתיים, בצד שמאל שטף דם ניכר, נפיחות, נפיחות גם כן באזור הלחי, בצד שמאל. עד נפיחות באזור כף היד ימין, בעיקר באזור הזרת וכאבים ניכרים. גם כן כאבים בזרוע שמאל. לציין, כאבי ראש מאז".

בממצאי הבדיקה עלה בין היתר כי הנאשם חלש, נראה כאוב, בפנים באזור השפתיים בצד שמאל ניכר שטף דם ונפיחות. נפיחות באזור הלחי משמאל, נפיחות בכף יד ימין בעיקר בזרת והכאבים ניכרים. כמו כן כאבים בזרוע שמאל. הומלץ על מנוחה למשך 4 ימים.

המוצג נ/3- תצלום צבעוני של הנאשם

בתצלום נצפה הנאשם כשעל פניו ועל שפתו חבלות.

לחי שמאל שפה תחתונה מצד שמאל.

דין והכרעה:

ההוראה החוקית:

סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") מורה:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו מאסר 3 שנים".

היסוד העובדתי:

על פי ההלכה הפסוקה והפסיקה היסוד העובדתי בעבירת איומים הינו המאיים על אדם איום רציני.

"האיום הנו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף... " התנאי להוכחת עבירת האיומים הוא כי האיום מופנה כלפי אדם, וכי האדם קלט את האיום. "מבחנו של האיום, הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר: " יש לבחון את השאלה אם הדברים שנאמרו על-ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כוונו"...

(ראו כב' הש' קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק רביעי מהדורה תשס"ו - 2006, בעמודים 2123, 2124).

מאפייני האיום "הערכים המוגנים (נסיבות): פגיעה- בגופו, בחרות, בנכסיו ובשמו הטוב (ראו שם עמ' 2128).

אין חובה להוכיח את היסוד העובדתי והנפשי לגבי כל אחד ממאפייני האיום (ראו פס"ד רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**).

היסוד הנפשי:

על פי ההלכה הפסוקה והפסיקה, היסוד הנפשי בעבירת האיומים נבחן כדלקמן:

עבירה נחשבת לאיום בפגיעה בשמו הטוב של אדם אם היא מלווה את היסוד הנפשי הנדרש, בכוונה להפחיד או להקניט (שם סעיף 38 מול אותיות ג', ד') **"... לדעתי, יסוד נפשי זה מתקים במקום שלמאיים היתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך..."**

מאיים אשר בשעת האיום מודע ברמה גבוהה של הסתברות שדבריו יפחידו את המאויים פוגע בערכים מוגנים (שם בעמ' 128).

בית המשפט בוחן את יסודות העבירה.

"מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איום מושלמת..."

אין בחוק דרישה להוכחת "זיקת ענין" בין המאויים לבין מושא האיום" (שם עמ' 133)

"... לפיכך, גם אם לא התכוון המאיים להפחיד את קולט האיום, די בכך שצפה שאפשרות זו עשויה להתממש ברמת הסתברות גבוהה כדי שהעבירה תושלם כלפי אותו קולט..." (שם, בסעיף 42).

באשר ליסוד הנפשי - נדרשת כוונה להפחיד או להקניט, לטעת פחד מפני התוצאה הרעה ולהרגיז או להכעיס במשמעות הרחבה שיש למושגים האלה בשפת היום-יום (ראו כב' השופט קדמי, על הדין בפלילים, חלק רביעי, מהדורה תשס"ו-2006, שם בעמ' 2129).

ההלכה הפסוקה:

ברע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל, (4.1.06) כב' בית המשפט קבע:

"...השאלה אם התנהגות מסוימת, או מעשה כלשהו, הינם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאוי, לפיכך, בבואנו לבחון אם התבצעה עבירת איומים עלינו לאתר, בכל מקרה ומקרה, את המאוי שאליו הפנה המאיים את האיום וזאת כדי שנוכל לקבוע אם היה בהתנהגותו או במעשהו של המאיים כדי להטיל אימה בליבו של "אדם מן היישוב" שהיה נמצא בנסיבותיו של אדם זה..."

ברע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, (6.9.89) קבע כב' בית המשפט:

"שני יסודות לה לעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחרותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר", והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". בעוד שהעבירה לפי סעיף 192 נעברה, כשכוונת המאיים להפחיד את המאוי או להקניטו.

ברע"פ 3779/94, חמדני נ' מדינת ישראל, (16.2.98) כב' בית המשפט קבע:

"הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת איומים הינו ה"איום" עצמו. משנעשה איום "בכל דרך שהיא", והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של אדם, או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי. האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף כאמור".

נקבע בפסק הדין כי המבחן הוא אובייקטיבי, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו אדם רגיל מן הישוב בנסיבות של האדם שנגדו הופנה האיום.

באשר ליסוד הנפשי, נקבע בפסק הדין כי "קבע המחוקק כי האיום נעשה "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". עניין לנו איפוא בעבירה שנדרשת בה מחשבה פלילית, היינו מודעות של עושה העבירה להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי במעשיו, כשהוא פועל במטרה להפחיד או להקניט. דרישת היסוד הנפשי מתמלאת כמובן, כאשר המאיים פועל במטרה להפחיד או להקניט אך מתקיימת גם אם למאיים היתה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות עד כדי קרוב לוודאי כי התנהגותו יש בה כדי להפחיד או להקניט".

מיום 30.3.1983

תיקון מס' 17

ס"ח תשמ"ג מס' 1079 מיום 30.3.1983 עמ' 58 (ה"ח 1554)

382. נעברה עבירה לפי סעיפים 379, 380 או 381(1) או (3) עד (5) 381(א)(1) או (3) כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה.

עמוד 16

מיום 21.3.1996

תיקון מס' 49

ס"ח תשנ"ו מס' 1583 מיום 21.3.1996 עמ' 242 (ה"ח 2496)

382. (א) נעברה עבירה לפי סעיפים 379, 380 או 381(א)(1) או (3) כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה.

(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר והוא אחד מאלה:

(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;

(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368.א.

(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה.

מיום 16.2.2010

תיקון מס' 105

ס"ח תש"ע מס' 2229 מיום 16.2.2010 עמ' 385 (ה"ח 265)

(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 379, 380 או 381(א)(1) או (3) או 380 כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה.

סעיף 380 לחוק עניינו " תקיפה הגורמת חבלה ממשית".

הסעיף מורה:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

סעיף 378 לחוק עניינו "תקיפה- מהי".

הסעיף מורה:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או

עמוד 17

בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

כבוד השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, כתב באשר ליסוד העובדתי והנפשי הנדרש להוכחת עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית.

באשר ליסוד העובדתי כתב:

"א. המעשה: "התוקף"- כמשמעותו בהגדרת "תקיפה" בסעיף 387 לחנ"ש.

ב. הנסיבה: "את חברו"- דהיינו: אדם אחר.

ג. התוצאה: "וגורם לו בכך חבלה של ממש"

(1) "וגורם לו בכך"- מצריך הוכחת קיומו של קשר סיבתי, בין מעשה התקיפה לבין ה"חבלה של ממש"; כאשר חובת ההוכחה בהקשר זה רובצת על התביעה.

(2) "חבלה"- כמשמעותה בהגדרה שבסעיף 34 כד לחנ"ש; והדרישה שתהא זו חבלה "של ממש"- זכתה לפירוש מרחיב, ומשמעותה היא- שתהא זו פגיעה גופנית "מוחשית" כלשהי, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי" (שם בעמוד 1522).

באשר ליסוד הנפשי כתב:

"העבירה לפי סעיף זה, הינה עבירה של מחשבה פלילית תוצאתית. בתור שכזו, תבוא על סיפוקה דרישת היסוד הנפשי הדרוש להרשעה על פיה ב"מודעות" כלפי שלושת רכיבי היסוד העובדתי; ובנוסף לכך- "פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות התוצאה. הכל כאמור בסעיף 20(א) לחנ"ש". (שם בעמוד 1523).

סעיף 10א לפקודות הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971 (להלן "הפקודה") ענינו "אמרת עד מחוץ לבית המשפט".

סעיף 10א(א) מורה:

"אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה".

סעיף 10א(ד) לפקודה מורה:

"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

באשר לדרישת "הדבר לחיזוק" בטרם בית המשפט יבקש דבר לחיזוק האמרה עליו להשתכנע **"מעבר לספק סביר, כי הראיה הורתה ולידתה מחוץ לכתלי בית המשפט היא אכן ראיה מהימנה, בין כולה ובין חלקה.."**. (ראו כבוד השופט קדמי בספרו "על הראיות", חלק ראשון, מהדורת תש"ע-2009, שם, בעמוד 402)

בדרך כלל מי שמבקש להגיש אמרה נושא בנטל ההוכחה להוכיח כי נתנה על ידי העד.

"אישר העד בעדותו כי האימרה ניתנה על ידו - די בכך: הכחיש זאת העד - על המבקש להוכיח זאת בראיות אחרות... ההוכחה כי העד הוא שנתן את האימרה, תיעשה בדרך כלל על - ידי רושם האימרה או ..." (ראו כב' השופט קדמי על הראיות חלק ראשון, שם, בעמ' 373).

הוכחת האימרה הינה זיהויה כאמרת העד, (שם בעמ' 374).

סעיף 34 לחוק עניינו "הגנה עצמית"

הסעיף מורה: **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים"**.

הסעיף מדבר בסייג לאחריות פלילית בתנאים שמפורטים בסעיף שהמעשה הדרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו שלו או של זולתו.

"הדיבור "דרוש באופן מיידי", מבטא תנאי מרכזי של הסייג; שרק במקום שבו נדרשת תגובה מיידי להדיפת התקיפה - על מנת למנוע מימוש הסכנה הנשקפת ממנה כמפורט לעיל - ואין שהות להתארגנות "אחרת" לקידום פני הרעה, יש הצדקה ליישום הסייג" (ראו כב' השופט קדמי, שם בעמוד 515, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק ראשון מהדורה תשס"ה - 2004).

במקום בו היה בידי הנאשם לסגת מהמקום, נשמט התנאי הכרחי (ראו שם בעמוד 517).

התנאי: **"להדוף תקיפה שלא כדין" - מבטא את תכלית עשייתו של המעשה שלגביו נדרש יישומו של הסייג, ומשקף את אופיו כמעשה של "התגוננות מפני תוקף"** (ראו שם בעמוד 518).

התנאי: **"סכנה מוחשית" - מבטא את אופיו של הסיכון הטמון בתקיפה, כסיכון ממשי העומד להתממש; להבדיל - מסיכון ערטילאי, שהוא בחזקת איום "רחוק"**.

התנאי: **"פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו - מבטא את טיבו של הסיכון...רק סיכון**

כזה- המאיים, במידה האמורה לעיל, על אחד מארבעת הערכים הנ"ל- מצדיק מעשה של התגוננות המהווה, כשלעצמה, עבירה" [ראו שם עמוד 519].

הסיפא של הסעיף מורה כי במקום שאדם הביא את עצמו בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צפה מראש את האפשרות להתפתחות הדברים, אין הוא פועל מתוך הגנה עצמית.

כב' השופט קדמי שם (בעמ' 520), כתב באשר לחרגי לתחולת הסייג בסעיף 34 סיפא:

החריג מתייחס למצב בו המתלונן גרם בהתנהגותו הפסולה לתקיפה שהוא צפה מראש את התפתחות הדברים **"המדובר למעשה במגבלת יישום - להבדיל מ"תנאי" ליישום, כגון זה הקבוע בסעיף 34טז' - 'המשקפת את הכלל של "כניסה למצב בהתנהגות פסולה" לפיו: אין אדם "נהנה" ממצב של מצוקה, אליו הוא מכניס את עצמו במודע ו"בהתנהגות נשלטת ופסולה", קרי, במקום שבו גורם "המתגונן" בהתנהגות פסולה גורם ל"תקיפה" מצדו של "התוקף", כשהוא צופה - בפועל - את ההתפתחות, לאמור: את תקיפתו בנסיבות שתצדקנה, כשלעצמן, מעשה של הגנה עצמית (שהן מנותקות מהתנהגותו הפסולה של המותקף)... התנאי המפורש בסיפא תכליתו "למנוע את ההנאה מן הסייג במקום שהעושה " גורם" בהתנהגותו לתקיפה עליו, כשהוא צופה את "אפשרות התפתחות הדברים" לנסיבות ה"מצדיקות" כשלעצמן - כשהן מנותקות ממעשהו של המותקף - הגנה עצמית" (ראו שם, עמ' 520).**

מהכלל אל הפרט:

שקלתי את האמור בסיכומי באי כח הצדדים.

בחנתי את הראיות במבחן ההגיון והשכל הישר.

בחנתי כיצד דברי כל אחד מהעדים מתקשרים עם הראיות הנוספות.

בחנתי את העדויות על פי נסיון החיים והשכל הישר, והגעתי למסקנות כדלקמן:

גרסת הנאשם במענה לכתב האישום היתה כי הוא פעל מתוך הגנה עצמית לאחר שהותקף על ידי המתלונן (עמ' 3 שורה 18).

משכך, סברתי כי עליי להתייחס תחילה לגרסת הנאשם.

הנאשם נחקר במשטרה שלושה ימים לאחר הארוע, ביום 2.3.16, בגין ארוע שארע ביום 29.2.16.

הנאשם טען באמרתו ובלשונו כי המתלונן התחיל, והבהיר כי המתלונן התחיל לקלל אותו (גליון 2 שורה 6), קילל את אמה שלו ואת אבא שלו והתחיל להשתולל מאחר שהוא לא נענה לבקשתו ולא חזר לקחת את חברו (שורות 8 - 9). לאור האמור טען הנאשם כי הוא עצר את הרכב, ואמר למתלונן שיצא מהרכב, ושהוא לא רוצה להסיע אותו. המתלונן לדברי הנאשם, קם והתחיל לקלל. בלשון הנאשם "אז משכתי אליו יד, ביקשתי שיפסיק לקלל ואז הוא התחיל להרביץ אותי ואני הייתי יושב תקוע עם החגורה והוא היה ממש תוקף אותי בפנים ואני לא הצלחתי לשחרר את החגורה ולקום.

הוא תקף כל הפנים, אז שאני הצלחתי לשחרר את החגורה והצלחתי לקום אז כן נתתי לו שתי מכות שהוא ירגע והוא נרגע... " (גליון 2 שורות 10 - 13).

באמרתו במשטרה נתבקש הנאשם להבהיר מה המשמעות של התיבה "משכתי אליו יד". הנאשם הבהיר "לעצור אותו ורציתי לבקש שיפסיק לקלל את האבא והאמא". בהמשך הבהיר "עצרתי עד היד ביקשתי להפסיק לקלל ולאיים אז התחלתי לקבל מכות בראש" (גליון 4 שורות 77 - 80). בהמשך נשאל אם הוא נגע במתלונן עם היד שלו בזמן שהוא משך אליו יד, כדבריו, והשיב "עצרתי אותו כן". בהמשך הבהיר: על מנת שהנאשם יפסיק לקלל את ההורים שלו ואותו. בהמשך מסר כי כשהוא עצר את הרכב, פתח את הדלת ואמר למתלונן שהוא לא רוצה להסיע אותו והמתלונן בדרך ליציאה מהרכב המשיך לקלל ולאיים, אזי לפני יציאתו מהרכב הוא עצר אותו וביקש אותו להפסיק לקלל.

משמע, הנאשם בתגובה להתנהלותו של המתלונן, לגרסתו של הנאשם, לפיה המתלונן קילל את הנאשם ואת הוריו, עצר את המתלונן, נגע בו, בלשונו, ובעקבות האמור הוא הותקף על ידי המתלונן. היה זה לגרסתו בעת שהמתלונן עמד לעזוב את הרכב.

משמע, לכאורה הנאשם הכניס את עצמו למצב שהיה עליו לצפות שהמתלונן יגיב.

הנאשם נגע במתלונן, כך לגרסתו, והיה עליו לצפות שהמתלונן יגיב בנגיעה גם כן.

משמע, בנסיבות אלה לא חוסה הנאשם תחת הסייג של הגנה עצמית, גם לפי גרסתו.

יתר על כן, בעדותו בבית המשפט הנאשם מסר גרסה שונה לגבי ירידת המתלונן מהרכב.

בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי המתלונן הוא זה שסרב לנסוע עמו, ובעת שהוא אמר לו שיפסיק לקלל ולהשתולל כי הוא יעצור את הרכב, המתלונן אמר שהוא רוצה שיעצור את הרכב ולא רוצה לנסוע. טען שהוא פתח את הדלת ובלשונו "לא הסתכלתי עליו אפילו לא רציתי להסתכל עליו" (עמ' 40 סיפא, עמ' 41 רישא). בהמשך אמר "פתחתי את הדלת והסתכלתי ופתאום ביציאה הוא נתן לי אגרוף בראש, הכניס לי. אני הסתכלתי הוא מחזיק אגרוף ורוצה עוד פעם. דחפתי אותו בישבן כי הייתי חגור".

זאת ועוד, הנאשם טען כי הוא יכול היה לברוח, עם זאת טען כי לא רצה להשאיר את הרכב דלוק עם בן אדם שאיבד שליטה, כך בלשונו.

בעדותו בבית המשפט טען שאחרי שהמתלונן הכניס לו אגרוף, כך בלשונו, הוא דחף את המתלונן, ואחרי שהמתלונן הכניס לו אגרוף פעם נוספת, כך בלשונו, הוא הגן על פניו ונשברה לו האצבע והיה לו קושי לשחרר את החגורה. עם זאת ציין כי הוא הצליח לקום, דחף את המתלונן והחזיר לו כמה אגרופים (עמ' 41).

משמע, גם בבית המשפט מסר הנאשם שהיה באפשרותו לברוח, עם זאת הוא לא רצה להשאיר את הרכב דלוק, כך בלשונו.

לציין כי לא ברור מדוע לא יכול היה הנאשם לדומם את הרכב ולצאת מהרכב.

מעבר לאמור בעדותו בבית המשפט טען כי הוא דחף את המתלונן רק לאחר שהמתלונן נתן לו מכת אגרוף, בשונה מאמרתו במשטרה, שם טען כי הוא דחף אותו בעקבות הקללות שקילל המתלונן אותו ואת הוריו.

בנסיבות אלה אני סבורה כי גם מעדות הנאשם עלה כי הנאשם תקף את המתלונן.

דחיפה מהווה עבירה של תקיפה. על פי סעיף 378 לחוק, גם נגיעה בגופו של אדם בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית, הינה תקיפה, ומגרסת הנאשם עלה שהוא נגע במתלונן, בעת שהמתלונן הלך לכיוון היציאה מהרכב.

האם המאשימה הוכיחה שהנאשם עבר עבירה של תקיפה חבלנית

תקיפה חבלנית על פי סעיף 380 משמעותה תקיפה כהגדרתה בסעיף 378 שבעקבותיה נגרמת חבלה של ממש.

המתלונן נחבל בעקבות הארוע, כפי שעלה מעדויות עדי התביעה. מפניו זב דם. מהתיעוד הרפואי הראשוני, המוצג ת/1, עלה כי המתלונן נחבל בפניו, נחתך בלחי שמאל ודימם מהשפה לסירוגין. מהתיעוד הרפואי כפי שעולה מהממצאים מספר שעות לאחר הארוע, משעות הצהרים, נלמד כי הממצאים היו "נפיחות, שפשוף בכמה מקומות בשפה התחתונה, שריטות ושפשוף בפנים משמאל".

לציין כי המתלונן טען שבעקבות הארוע נגרמו לו חבלות נוספות.

המתלונן טען כי כעבור שלושה ארבעה ימים כאבו לו השיניים והצוואר ולא היה לו כח לקום.

עוד טען כי עד למועד מתן עדותו (קרי, בבית המשפט), הוא לא חש בטוב ובלשונו "יוצא לי דם כל בוקר מהשיניים...". זאת ועוד, המתלונן, בחלוף ארבעה ימים, וביום 3.3.16 בשעה 11:12, פנה לבית החולים וטען כי נחבל בפניו, בגופו וביד ימין והתלונן על סחרחורת. במועד הנ"ל הופנה ליעוץ אף אוזן גרון, ומסיכום יעוץ עלה כי ארבעה ימים עובר לבדיקתו הוא נחבל באף ומדי פעם מדמם מהאף.

בסיכום חוות הדעת נקבע כי קיים עיוות של המחיצה ככל הנראה כתוצאה מהמכה, אולם בבדיקה לא נצפתה המטומה במחיצה.

התביעה לא ייחסה לנאשם גרימת חבלה למתלונן באופן שהנאשם פגע באפו של המתלונן, כמו גם לא ייחסה לו פגיעה בשיניו של המתלונן. החבלה של ממש המיוחסת לנאשם באשר לפגיעה במתלונן היא באופן שנגרמו למתלונן חבלות בדמות נפיחות, שפשופים ושריטות בפנים ובשפה התחתונה.

זאת ועוד, המתלונן נבדק פעמיים על ידי גורמים רפואיים שונים לאחר הארוע ובסמוך לאחר הארוע, הן במרפאת עזרה ראשונה בנמל התעופה על ידי גב' טליה לובובסקי, פרמדיק, ולא צויין כי התלונן לגבי פגיעה באפו או בשיניו. התלונה הייתה לגבי חתך ופגיעה בלסת התחתונה וכאבים.

בהמשך נבדק במרפאת גיורא ברמלה על ידי ד"ר שטיין, ולצד התיבה "תלונות/סיבת ההפניה" נרשם "אחרי קטטה בעבודה, קיבל מכה בפנים ובכף יד ימין, כאבי ראש מאתמול, דימום מהשפה לסירוגין".

המתלונן לא התלונן על דימום משיניו או מאפו בסמוך למועד הארוע, קרי, בשעות הצהריים, מספר שעות לאחר הארוע, בעת שנבדק על ידי ד"ר שטיין. בממצאים נרשם נפיחות, שפשוף בכמה מקומות בשפה התחתונה, שריטות ושפשוף בפנים משמאל.

משמע, לכאורה מייחס המתלונן לנאשם חבלות שלא נצפו בסמוך למועד הארוע. כמו גם לא נטען על ידי המאשימה כי הנאשם הוא אשר גרם לחבלות הנוספות אשר ייחס המתלונן לנאשם בחלוף ארבעה ימים.

כפי שקבעתי לעיל, מעדות הנאשם עלה כי הוא תקף את המתלונן, ומהראיות הנוספות עלה כי התקיפה היתה תקיפה אשר גרמה לחבלה של ממש, כפי המיוחס לנאשם בעובדות כתב האישום.

מעדותו של המתלונן עלה כי הנאשם נתן לו בוקס בלחי ובשפה התחתונה.

מעדותו של מר נואל נסים דניאל עלה כי הנאשם נתן למתלונן בוקס וירד למתלונן דם מהפנים.

מעדותו של מר סולומון אבסקר עלה כי הוא ראה דם על פניו של המתלונן.

התביעה בסיכומיה עתרה להרשיע את הנאשם על פי עדות המתלונן שנתמכה בתיעוד רפואי. בנוסף הפנתה לעדותו של העד נואל, אשר תמך בגרסת המתלונן. באשר לעדותו של העד סלמון, עתרה להעדיף את אמרתו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט, שם מסר גרסה אשר תמכה בעדות המתלונן, הגם שציינה שבסופו של יום, חזר העד על עיקרי דבריו גם במהלך הדיון בבית המשפט.

ההגנה טענה כי עדי התביעה הם חבריו של המתלונן, והעדים נואל וסלמון הינם חברים ואף התגוררו יחדיו בתקופה מסוימת.

טענה ההגנה כי אין לקבל את עדותם של העדים, המתלונן ועד התביעה נואל, והפנתה לעדותו של העד סלמון. טענה שהעד בבית המשפט לא חזר על אמרתו במשטרה הואיל והוא לא רצה לומר דבר שקר. טענה כי העד לא ראה שהנאשם נתן למתלונן מכות, בוקסים, הגם שישב בספסל הראשון, בסמוך לנהג.

בנוסף טענה כי העד נואל לא אישר שהנאשם הכה את המתלונן ארבע מכות של בוקסים כפי שטען המתלונן. העד סלמון מסר כי הנאשם הכה את המתלונן בוקס אחד או שניים.

בנוסף, באשר לעדותו של העד נואל טענה ההגנה כי עדותו של העד היתה, ובלשונה, "כאילו מוכנה מראש" ולא היתה אמיתית, ואף ציינה שהעד אמר שהוא לא שינה את דעתו, ועתרה ללמוד מאמירתו שהעדות "מתגוננת ומגינה על הטענות שנטענו במשטרה".

באשר לתצלומים שתעדו את חבלותיו של המתלונן, טענה כי התצלומים נמסרו למשטרה כחודשיים וחצי לאחר הארוע ולא הוכח מי צילםם ולכאורה לא צולמו במועד הארוע.

שקלתי את דברי העדים ואת טעוני באי כח הצדדים בסיכומיהם.

המתלונן מסר כי הנאשם תקף אותו באופן שהוא נתן לו בוקס בלחי ובהמשך נתן לו עוד שלושה ארבעה בוקסים, לאחר שפתח את החגורה.

המתלונן טען כי הוא התגונן בצורה של X ותפס את ידי הנהג שלא יכה אותו.

עד התביעה מר נסים נואל טען כי הנאשם הכה את המתלונן מכה אחת או שתיים, חזקות, והמתלונן הגן על עצמו בצורת X.

יחד עם זאת, בעת שנשאל אם ראה שקרה דבר מה לנהג (עמ' 19), טען כי היה חושך והוא לא יכול היה לראות. כמו כן עת נשאל אם המתלונן הרביץ בחזרה לנאשם, השיב שהוא לא ראה כי היה חושך.

לאחר ששקלתי את עדותם של המתלונן ומר נואל נסים, אני סבורה כי מדובר בגרסאות דומות.

גם העד נואל וגם הנאשם מסרו שהנאשם התגונן באופן שידיו היו בתנועה של X.

חרף האמור, קרי, כי עסקינן בעדויות דומות, המתלונן טען כי הנאשם הכה אותו שלושה או ארבעה בוקסים, בעוד העד נואל מסר כי הנאשם הכה את המתלונן מכה או שתיים.

כמו כן העד נואל, אשר עלה בידו, חרף החושך, לראות את החבלות בפניו של המתלונן, לא עלה בידו לצפות, בשל החושך, בחבלותיו של הנאשם.

באשר לעד מר סלומון, אשר התביעה עתרה להעדיף את אמרתו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט מכח סעיף 10א לפקודת הראיות, העד אישר במהלך עדותו כי הוא חתם על האמרה במשטרה, משמע, מתן האמרה הוכח. כמו כן נתן האמרה, קרי, העד, היה עד במשפט ולצדדים נתנה הזדמנות לחוקרו. כמו כן העדות בבית המשפט שונה מהאמרה בפרט מהותי.

בעוד באמרה מסר העד כי הנהג נתן בוקסים למתלונן וירד דם מפניו, בבית המשפט טען שמפניו של המתלונן ירד דם, עם זאת הגם שנחקר פעמים רבות, לגבי העובדה אם הנאשם נתן למתלונן מכות מסוג בוקסים, כפי שמסר בעדותו במשטרה, לא חזר בעדותו בבית המשפט, למעט פעם אחת, על כך שראה שהנאשם הכה את המתלונן במכות בוקסים. לשאלתי השיב שהוא ראה שהנהג שרט את המתלונן בשתי הידיים, ודבק בגרסתו לפיה הוא ראה דם, אולם לא ראה כיצד החל הארוע. טען כי הוא התעורר לאחר הצעקות, הגם שבדיעבד אישר את דבריו באמרתו במשטרה.

התביעה כאמור עתרה לאמץ את אמרת העד במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

לאחר ששקלתי את כל הנדרש, ובשים לב לכך שסעיף 10א לפקודת הראיות לא קובע כי על בית המשפט לאמץ את אמרת העד ללא פקפוק, ללא אבחנה וכמקשה אחת, ורק לחפש דבר לחיזוקה. הסעיף קובע כי בטרם שבית המשפט יבקש דבר לחיזוק האמרה, "על בית המשפט להשתכנע, מעבר לספק סביר, כי הראיה שהורתה ולידתה מחוץ לכתלי בית המשפט היא אכן ראיה מהימנה בין כולה ובין חלקה. שכנוע אשר כזה אינו יכול להיות פרי אמונה בעלמא של השופט הדובר, ועליו למצוא את ביטויו בהנמקה שבכללה שיקולים שבשכל ישר וסימני האמת העולים מתוכה של האימרה, על-פי ההגיון ונסיון החיים" (ראו כב' השופט קדמי, על הראיות, חלק ראשון, מהדורה תש"ע 2009, שם, בעמ' 402). עיינתי באמרה, המוצג שסומן כ- 4/ת, ושמעתי את דברי העד בבית המשפט במהלך עדותו. לא שוכנעתי כי יש להעדיף את האמרה על פני דברי העד בבית המשפט.

העד מסר את אמרתו במשטרה ביום הארוע. מהראיות עולה כי העד ביחד עם העד הנוסף מר נואל והמתלונן הגיעו למשטרה למסור עדות. עדותם של שלושת העדים דומה באופן גס. יחד עם זאת באמרה במשטרה ציין העד סלמון כי אולי גם ד החזיר מכות בחזרה לנאשם, בעוד הנאשם טען כי הוא לא הכה את המתלונן אלא הוא הגן על עצמו עם שתי ידיו.

מר נואל, עת נשאל אם המתלונן הרביץ לנאשם, השיב: "כן, בהגנה עצמית".

עדותם של המתלונן ומר נואל אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של מר סלמון, אשר טען שהמתלונן הגן על עצמו, עם זאת השתמש בתיבה "אולי גם החזיר לו בחזרה מכות ואז הפרדנו ביניהם".

משמע, מדבריו של מר סלמון עלה כי המתלונן היכה גם את הנאשם.

זאת ועוד, בבית המשפט מר סלמון מסר כי הוא ישב בספסל הראשון, קרי, בסמוך לנהג ולדלת.

יחד עם זאת מר סלמון נחקר ארוכות ומדבריו עלה כי הוא הסיק שהנאשם הכה את המתלונן בשל העובדה שהמתלונן זב דם, והתקשה מאוד לחזור על הגרסה לפיה הוא ראה שהנאשם נתן בוקסים למתלונן. דבק בגרסה שהוא ראה דם על פניו של המתלונן.

לאור האמור, לא שוכנעתי שגרסת מר סלמון בבית המשפט לפיה הוא לא ראה שהנאשם הכה את המתלונן במכות בוקסים, איננה הגרסה הנכונה כפי שעתרה התביעה לקבוע, ולא מצאתי כי יש להעדיף את גרסתו של העד מר סלמון במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

יחד עם זאת וכאמור לעיל, מעדותם של שלושת העדים עלה כי במהלך הארוע המתלונן נחבל ובאופן שהוא זב דם. כאמור מעדותו של המתלונן ומעדותו של מר נואל עלה כי הנאשם היכה את המתלונן במכות מסוג בוקס, בין אם עסקין במכת בוקס אחת או שתיים, כדברי העד נואל, ובין אם עסקין בארבע מכות בוקסים, כדברי המתלונן, בין אם עסקין בשריטה, כפי שעלה מעדותו של מר סלמון בבית המשפט, מעדות שלושת העדים עלה כי הנאשם תקף את המתלונן באופן שכתוצאה מהתקיפה המתלונן דימם.

לאור האמור אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם, עבירה של תקיפה

הגורמת חבלה של ממש, והחבלה היא באופן המתואר בסעיף 4 לעובדות כתב האישום.

האם המאשימה הוכיחה שהנאשם עבר עבירת איומים

המתלונן טען כי הנאשם אמר לו בעת שירדו מהרכב 'אני יודע איפה אתה גר, אני מרביץ לכולם' ולאחר רענון זכרונו אמר שמרביץ לכל המשפחה.

המאשימה מיחסת לנאשם איומים באופן שנטען שהמתלונן איים על הנאשם בכך שאמר לו שהוא יודע היכן הוא מתגורר והוא יהרוג אותו ואת כל משפחתו.

המתלונן לא מסר בבית המשפט כי הנאשם איים עליו באופן שאמר לו שיהרוג אותו ואת כל משפחתו.

מעדותו של מר נואל נסים עלה כי הנאשם אמר למתלונן "אני אראה לך אני אהרוג אותך אחר כך". משמע, נוסח איום שונה מהנוסח אשר טען המתלונן.

מעדותו של מר סלמון עלה כי הנאשם אמר למתלונן "אני מחפש אותך ברמלה" כאילו איום.

משמע, נוסח שונה מהנוסח שמסרו המתלונן והעד נואל.

הנאשם באמרתו כפר בכך שהוא איים על המתלונן. הנאשם טען במהלך עדותו בבית המשפט שהוא אמר למתלונן "אם אתה לא תשתוק מחר אתה משלם את זה דרך המשרד", וכפר בעבירת האיומים ובנוסח האמירות שמסרו העדים.

בשים לב לכך ששלושת העדים לכאורה העידו אודות נוסח האיום אשר השמיע הנאשם כלפי המתלונן, והם לא דברו בלשון אחת, ובשים לב לכך שעסקינן במשפט פלילי ועל המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר את האשמה המיוחסת לנאשם, מצאתי כי משלא הוכח נוסח האמירות מחד גיסא, והנאשם הכחיש מאידך גיסא שהוא איים על המתלונן, שיש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום, מחמת הספק.

סוף דבר:

אני מורה על זיכוי של הנאשם מעבירת איומים מחמת הספק.

אני מורה על הרשעתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על פי סעיף 380 לחוק.

ניתנה והודעה ביום כ' טבת תשע"ח, 07/01/2018 במעמד הנוכחים.

ליאורה פרנקל (שיפמן) , שופטת,
סגנית נשיאה